PAIE PE FOC ÎNTR-O VECHE DISPUTĂ?

O PLEDOARIE PENTRU APĂRAREA ÎN LINIE

OPINIILE JUCĂTORULUI PORTUGHEZ HUMBERTO, SOCOTIT AL DOILEA APĂRĂTOR EUROPEAN AL ANULUI 1972

Cotat de marea majoritate a anchetelor internaționale drept cel de al doilea apărător european al anului 1972, în urma lui Beckenbauer, **Humberto Manuel Jesus Coelho**, sau — mai scurt — HUMBERTO, tricoul cu numărul 3 la Benfica Lisabona, 21 de selecționări în echipa națională lusitană, a apărut recent, ca personaj principal, în două întinse reportaje-interviu, publicate simultan de **„Miroir du football"** și revista poloneză **„Pilka Nozna"**, reportaje care au orodus, datorită afirmațiilor celui intervievat, multă surpriză în cele mai diverse cercuri fotbalistice.

Impus atenției specialiștilor de meciurile din Cupa campionilor europeni, ediția 1969, Humberto și-a confirmat pe deplin clasa internațională și renumele de „șef" al apărării naționalei portugheze la Mini-cupa mondială de astă vară, un referendum inițiat la fața locului desemnîndu-l drept „cel mai bun fundaș central dreapta" participant la „Taça Independencia".

Servindu-ne de cele două interviuri menționate, pe care le-am alternat și scurtat pe alocuri, redăm cîteva din opiniile lui **Humberto**, interesante mai ales prin prisma concepției lui despre necesitatea și actualitatea... apărării în linie, sistem de joc repudiat de majoritatea zdrobitoare a antrenorilor, datorită riscurilor ce le presupune și rezultatelor, îndeobște nefavorabile, trecute în palmares

●

— De mai bine de un an Benfica — ca și reprezentativa Portugaliei, de altfel — practică apărarea în linie. De unde provine această opțiune tactică?

— Antrenorul brazilian Otto Gloria ne-a expus, primul, această tactică, în urmă cu patru ani. Ne-a spus că „linia" ar conveni de minune temperamentului nostru ofensiv, dorinței noastre de a ataca permanent, de a merge înainte.

— Dacă am judeca după succesele din ultima vreme ale echipei, Otto Gloria nu s-a înșelat.

— Absolut. A avut o incontestabilă dreptate. Datorită „liniei", apărarea noastră participă mai mult la joc, la construirea lui și depune mai puțin efort pentru a recupera balonul. Fundașii de margine au mai puține curse de făcut.

— Ce-a schimbat antrenorul următor, chilianul Fernando Riera?

— Riera recomanda celor doi mijlocași să se integreze în defensivă, pentru a putea să conteze pe șase jucători, în clipa cînd adversarul ataca. În general, Riera vorbea mai puțin despre un sistem de joc.

— Adoptarea „liniei" a fost o chestiune dictată, sau s-a impus de la sine?

— Cred că s-a impus de la sine, cu atît mai mult cu cît noi am devenit consecvenți în a o aplica după plecarea lui Gloria. Acesta ne-a explicat principiile, necesitatea de a ne sprijini pe legea ofsaid-ului. El folosea tabla și terenul pentru demonstrații, arătîndu-ne cît trebuie să muncim pentru a ajunge la coeziune Pentru o echipă care atacă, „linia" oferă enorme posibilități apărătorilor și mijlocașilor. Pentru noi, care sîntem tehnicieni abili, capabili de a evita contactul direct cu adversarul, este ideal.

— După plecarea lui Gloria ce-a urmat?

— Am continuat să practicăm „linia", antrenîndu-ne cu echipa de juniori a clubului care folosește de cîțiva ani acest sistem. De aceea, în 1968, cînd am fost promovat în prima garnitură din formația de juniori, la 17 ani, cunoșteam principiile „liniei", într-un fel le și aplicasem...

— Actualul antrenor (n. r. englezul **Jimmy** Hogan) **este de acord cu stilul de apărare al echipei?**

— Hogan nu se ocupă de tactică și, știți, nu folosește prea multe cuvinte... Dirijează pregătirea fizică și, desigur, consideră „linia" ca ceva util nouă. Cum Benfica merge din victorie în victorie, nu se mai pune nici o problemă.

— În septembrie 1972, Benfica a eșuat în Cupa campionilor, în fața lui Derby County. Care e explicația eșecului?

— Contra englezilor sistemul nostru nu mai e așa de eficace. Jucătorii britanici sînt foarte puternici și aleargă mult. Cred că ar fi fost necesar un apărător de acoperire.

— Un libero?

— Poate... Sistemul nostru este, însă, infailibil împotriva echipelor cu temperament, a italienilor, a spaniolilor, a sud-americanilor.

— Acum cîteva luni ați jucat la Mini — cupa mondială din Brazilia. Ce impresie v-au lăsat campionii lumii?

— Mi-e greu să mă pronunț. În orice caz, am constatat o mare diferență între echipa din 1970, campioană mondială, și cea din 1972, cîștigătoarea — fără glorie — a Mini-cupei. Prima era mai puternică și juca mai ofensiv. În cea de-a doua, pînă și Tostao și Rivelino apăreau repliați. De altfel brazilienii n-au reușit decît cinci goluri în patru meciuri...

— Ce s-ar întîmpla dacă Brazilia ar adopta „linia"?

— Discutam despre asta cu Eusebio... Am căzut de acord că ar deveni o echipă mai redutabilă și mai eficace. Jairzinho, Tostao, Rivelino sau Levinha sînt mari atacanți, dar slabi apărători.

Humberto (în mijloc) n-a jucat decît opt minute în meciul Franța — Portugalia (1—2), la 3 martie, la Paris... Niște crampoane „bine intenționate" („Miroir") l-au scos definitiv din teren pe strategul apărării oaspeților...

Profil

Slobodan SANTRACI

GOLGETERUL ABSOLUT AL FOTBALULUI IUGOSLAV

Slobodan Santraci s-a născut la 1 iulie 1946, la Valjevo. Cariera de fotbalist și-a început-o în orașul natal, la echipa Metalaț (liga a II-a). În această echipă a jucat 100 de partide, marcînd 137 goluri. La clubul belgrădean O.F.K. a venit la 1 iunie 1965 și a jucat pentru acest „team" pînă în momentul de față 412 jocuri, înscriind 416 goluri.

A fost golgeterul campionatului iugoslav în anii 1967/68 (22 de goluri) și 1969/70 (20 de goluri), iar în campionatul trecut — pentru cele 33 goluri realizate — a primit **„Gheata de bronz"**, trofeu acordat de revista „France Football" pentru al treilea golgeter european al anului. Pînă acum a marcat în total, în campionatul primei ligi, 160 de goluri, stabilind astfel un nou record (vechiul record, cu 158 de goluri, îl deținea **Bora Kosici**). **Slobodan Santraci** a jucat numai de șapte ori în prima reprezentativă a țării și de patru ori în echipa de tineret. Este căsătorit și are două fetițe.

Peste 20 000 de spectatori au venit pe stadionul „Karaburma" din Belgrad ca să-și vadă favoriții în jocul cu Dinamo Zagreb. Ei nu au avut ce regreta. În afara faptului că au urmărit o splendidă întrecere fotbalistică, admiratorii lui „Sani" *— așa-l denumesc belgrădenii pe* Santraci *— au fost bucuroși că au fost de față la eveniment, favoritul lor reușind, prin cele patru goluri marcate, să „bată" vechiul record absolut de eficacitate al fotbalului iugoslav. Deși pentru* Santraci *a marca goluri înseamnă, încă de la începutul carierei sale, ceva firesc, normal, și el s-a bucurat în acea duminică de sfîrșit de martie mai mult ca oricînd pentru reușita sa. La sfîrșitul jocului, purtat pe brațe de colegii de echipă,* Slobodan Santraci *nu și-a putut stăpîni lacrimile de bucurie, în timp ce mulțumea tuturor celor care-l aclamau în tribune și îi scandau numele minute în șir. Am izbutit cu greu să pătrundem în ~~cabina~~ jucătorilor lui O.F.K., umplută pînă la refuz cu ziariști, fotoreporteri, comentatori de radio și televiziune... Asaltat cu întrebări, vădit emoționat,* Santraci *a spus:*

„Nu cred că în momentul de față pot să spun care dintre cele 160 de goluri marcate în prima ligă mi-a rămas în mod special în minte. Fiecare din ele m-a ajutat să ajung aici și să sper să mai pot adăuga la această „zestre" încă multe alte puncte. Țin însă să menționez că golurile nu sînt numai ale mele, ci și ale coechipierilor Petrovici, Stepanovici, Turudija, Zeț și ale tuturor celorlalți din echipă. Cu ei, și prin ei, am ajuns la ziua de astăzi".

Surprinzător, acest golgeter înnăscut a jucat de foarte puține ori în echipa națională, și niciodată un meci întreg! Solicitat să-și spună părerea despre acest lucru, Santraci *a încercat să ocolească răspunsul, dar reporterii nu s-au lăsat bătuți, obținîndu-l pînă la urmă:*

„Se argumentează și astăzi că echipa națională nu-și poate subordona tot jocul pentru Santraci, așa cum o fac jucătorii de la O.F.K. Dar jocul, oare, nu e subordonat scopului final, marcarea de goluri? Schön nu orientează jocul echipei R.F.G. pentru a-i servi cît mai multe baloane lui Müller? Și rezultatele nu întîrzie să apară. Dar nu vreau să mă consider un nedreptățit! Fiecare cu ale lui, selecționerii cu formarea echipei naționale, eu cu jocul și golurile mele...".

Zeci de întrebări din toate colțurile cabinei. Slobodan Santraci *para cu greu, mărturisind că se simte mai liniștit în careul de 16 metri decît aici, între „loviturile în cruciș" ale ziariștilor...*

În final, o pereche de tineri i-au oferit un superb buchet de garoafe roșii — 18 la număr, ca și numărul golurilor marcate pînă acum în actualul campionat.

DUȘAN BUGARIN

Belgrad, aprilie

Iată-l pe Santraci primind un trofeu acordat de revista iugoslavă „Tempo", înmînat de Rade Soskici, redactorul șef al acestei publicații.

DE PRETUTINDENI

TURNEUL SELECȚIONATEI S.U.A. După ce a jucat mai multe meciuri în Polonia (0—4 cu selecționata A, 1—2 cu cea de tineret), reprezentativa **S.U.A.** a început un turneu mai lung în Europa. În primul joc, la Duisburg, a pierdut cu 1—5 partida susținută cu echipa de tineret „under 23" a R.F.G. Fotbaliștii americani vor mai juca în Luxemburg, Belgia, Olanda, Franța.

SE APROPIE FINALELE DE CUPA. În multe țări din Europa se apropie finalele cupelor naționale. Astfel, în R.D.G., în partida decisivă se vor întîlni **Lokomotive Leipzig** și **F.C. Magdeburg** (Lokomotive a eliminat pe deținătoarea trofeului, Dynamo Berlin). În Ungaria, cupa va fi disputată de două formații din Budapesta: **Vasas** și **Honved** (Vasas a scos din competiție, în semifinale, pe Szolnok cu 1—0, iar Honved, după ce a terminat la egalitate cu Videoton, 1—1, s-a calificat la penaltyuri). În sfîrșit, Cupa Irlandei de Nord va fi disputată de **Linfield** și **Glentoran**.

CEI 14 ANTRENORI AI REALULUI. Miguel Munoz este antrenor la **Real Madrid** de 13 ani — decanul „longevității" ca funcție în Spania. Alături de el, la clubul madrilen activează alți 14 tehnicieni la echipele de copii, juniori și tineret. Printre aceștia, cîțiva dintre cei ce alcătuiau Realul de altădată: **Molowny, Santisteban, Ruiz, Sanchis** și, mai proaspăt, **Gento**.

REPREZENTATIVA ANGLIEI PE OSATURA UNEI ECHIPE DE CLUB?

Alf Ramsey, vîslind cu dificultate între Scylla și Caribda — meciurile de pe Wembley (unde Anglia n-a cîștigat nici unul din cele patru) și cele din deplasare (cînd foștii campioni mondiali n-au pierdut nici unul din cele cinci!) — plutește acum, după neașteptatul și categoricul succes de pe Hampden Park din Glasgow (5—0 cu Scoția), într-un ochi de apă liniștită.

După „corul vînătorilor" care, de-a lungul lunilor de eșecuri și semieșecuri ale reprezentativei Angliei, cereau capul lui Ramsey, o singură voce „pro Ramsey" s-a făcut auzită: cea a comentatorului **Eric Batty** care, în numărul din februarie al revistei **„World Soccer"**, îi dă selecționerului certificatul de **„cel mai realist om"**. Ceea ce nu-i de loc puțin, mai ales ținînd seama de faptul că în același număr al revistei, cu cîteva pagini mai înainte, un alt comentator, **Philip Rising**, alătură chenarului ce conține rezultatele ultimelor nouă meciuri ale echipei Angliei și concluzia sa: **„Anglia a înscris doar opt goluri în ultimele opt meciuri. Doar trei se datoresc atacanților, restul fiind ai mijlocașilor"**. Ceea ce-l duce la a sugera că **„este timpul unei drastice reevaluări din partea lui Sir Alf Ramsey și dacă el nu este pregătit (sau incapabil) de a-și schimba tactica, ar putea lăsa locul altuia care este"...**

Eric Batty dezbate o problemă de mare actualitate pentru campania preliminariilor — selecția. De unde vrea să găsească răspunsul ziaristul de la „World Soccer"? Din rezultatele a patru reprezentative celebre: R. F. Germania din anii '54 și '72, Ungaria deceniului VI și Brazilia celor două titluri supreme consecutive — '58 și '62.

„Secretul lui Polichinelle" din lumea fotbalului în anul „mondialelor" din 1954 consta în jocul șanselor pentru titlul suprem, acontate, se părea fără echivoc, de superioritatea evidentă a reprezentativei maghiare, în componența căreia intrau de cinci ani aceleași nume celebre: **Puskaș, Kocsis, Bozsik, Hidegkuti, Lorant, Grosics, Budai, Czibor, Lantos.** În zeci de meciuri internaționale împreună, ei evoluau permanent și sub culorile aceleași două cluburi: Honved și Vörös Lobogo. Iată însă că acest mecanism de ceas, dereglat prin accidentarea lui Puskas, capotează tocmai în finală, în fața echipei R. F Germania. Și nu întîmplător această echipă, care a dobîndit titlul fără prea multă strălucire, dar impunîndu-se printr-o coeziune ieșită din comun, se baza pe cinci titulari provenind de la F. C. Kaiserslautern. Și pentru a realiza acest deziderat al echilibrului și coeziunii — premisă esențială a randamentului — **Sepp Herberger** n-a pregetat să-l treacă pe celebrul stoper **Posipal** (care evoluase cu un an înainte în reprezentativa U.E.F.A. contra Angliei, pe Wembley) fundaș de margine, cooptîndu-l pe **Liebrich** alături de coechipierii săi de la Kaiserslautern. Iar **Helmut Schön** și-a clădit cu meticulozitate șansele pentru W. M. din 1974 apelînd la cele mai în formă echipe ale ultimilor ani, Bayern München și Borussia Mönchengladbach.

În 1958, la sosirea la Götteborg a lotului-mozaic brazilian, după un lung turneu european. **Vicente Feola** mai avea multe dubii asupra formației. Cum a dobîndit, atunci, Brazilia trofeul suprem? Acordînd credit unei echipe dominată doar de două cluburi: Botofogo și Santos. Aceeași osatură a echipei a fost păstrată și patru ani mai tîrziu. Certificatul formulei a fost parafat de introducerea în locul accidentatului **Pele**, de la Santos, a lui **Amarildo**, de la Botafogo.

Pe asemenea considerente, Eric Batty pledează pentru **„a răsfoi cartea lui Herberger și a forma reprezentativa Angliei pe baza unei echipe, sau poate două, de club"**.

Pe cine vizează concret ziaristul londonez? Nu o spune deschis, dar plasează în finalul pledoarei sale fotografia managerului **Don Revie**, care privește jocul echipei sale, Leeds. Explicața este o întrebare retorică: **„Ar avea echipa Angliei un randament superior dacă ar opta pentru osatura unei echipe ca Leeds?"**.

Paul SLAVESCU